Tarnopol, dnia 23 maja 1929.

TARNOPOLSKI

Dziennik Wojewódzki

Nr. 13.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

ROZPORZĄDZENIA.

		str.
Poz. 222.	Rozporządzenie Wojewody Tarnopolskiego z dnia 8 maja 1929 w sprawie upoważnienia władz samorządowych do wydawania nakazów karnych w brzmieniu obecnie obowiązującem, z uwzględnieniem zmian wynikających z ustawy z 19 lutego 1929, wydanej w sprawie uzupełnienia niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 o postępowaniu karno-administracyjnem	146

ZARZĄDZENIA, OGŁOSZENIA, KOMUNIKATY.

Poz. 223.	Ogłoszenie Wojewody Tarnopolskiego z dnia 23 maja 1929, zawierające skład osobowy Głównej i Obwodowych Komisyj Wyborczych, oraz miejsce, czas, sposób i ostatni termin zgłoszenia list kandydatów na członków i zastępców Izby Rzemieślniczej w Tarnopolu . . .	147
224.	Okólnik Wojewody Tarnopolskiego Nr. 83 z dnia 7 maja 1929 w przedmiocie inicjałów samochodów rumuńskich	149
225.	Okólnik Wojewody Tarnopolskiego Nr. 84 z dnia 7 maja 1929 w sprawie kartek rejestracyjnych w międzynarodowych świadectwach drogowych	149
226.	Okólnik Wojewody Tarnopolskiego Nr. 85 z dnia 7 maja 1929 w sprawie znaków rejestracyjnych samochodów kolumny zamkowej	150
227.	Pismo okólne Wojewody Tarnopolskiego z dnia 24 kwietnia 1929 w sprawie dostarczania mieszkań nauczycielom szkół powszechnych przez gminy	150
228.	Ogłoszenie Wojewody Tarnopolskiego z dnia 18 kwietnia 1929 dotyczące przestrogi przed osobnikami wyłudzającymi wsparcia	150
229.	Ogłoszenie o zaginięciu blankietu pokwitowania	151
230.	Komunikat Wojewody Tarnopolskiego z dnia 23 kwietnia 1929 w sprawie interpretacji przepisów o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby	151
231.	Komunikat w sprawie utworzenia Sądu grodzkiego w Frysztaku	157
232.	Komunikat Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu o zatwierdzeniu projektów, dotyczących parcelacji gruntów prywatnych i dóbr erekcjonalnych	157

Poz. 233. Komunikat Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu o udzieleniu zezwoleń na przeprowadzenie parcelacji większej posiadłości ziemskiej . . . . . . str. 158
234. Wykaz panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 16 do 30 kwietnia 1929 . 159

B. DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Komunikat o działalności Powiatowej Kasy Chorych w Brodach. Komunikat o wszechpolskim zjeździe buchalterów w czerwcu 1929 w Warszawie. Unieważnienia dokumentów . . 159

ROZPORZĄDZENIA.

222

Rozporządzenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 8 maja 1929 w sprawie upoważnienia władz samorządowych do wydawania nakazów karnych w brzmieniu obecnie obowiązującem, z uwzględnieniem zmian wynikających z ustawy z 19 lutego 1929 (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 135) wydanej w sprawie uzupełnienia niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

Na podstawie art. 45 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) zarządzam co następuje:

§ 1. Upoważnia się władze gminne, podległe powiatowym władzom administracji ogólnej, do nakładania kar w formie nakazów karnych do wysokości trzech dni aresztu lub 50 zł. kary pieniężnej.

§ 2. Uprawnienie władz gminnych do wymierzania kar w formie nakazów karnych odnosi się do wykroczeń, przewidzianych:

1) W zatwierdzonym rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927, Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468, o prawie przemysłowem odnośnie regulaminu targowego i rzeźnianego wydanego po myśli obowiązujących przepisów sanitarno-weterynaryjnych, przemysłowych i gminnych.

2) W rozporządzenia Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami z dnia 25 października 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 677 w przedmiocie budowy i utrzymania studzień.

3) W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 108 poz. 922 o zwalczaniu chorób roślin, oraz tępieniu chwastów i szkodliwych roślin.

4) W rozporządzeniu Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 26 czerwca 1924 Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 611 regulującem używanie i ochronę dróg lecz tylko za wykroczenia nie pociągajace za sobą konieczności orzekania o odszkodowaniu §§ 4—33.

5) W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 o prawie budowlanem i zabudowaniu osieli (ust. 272, 313, 316, 377 i 379),

6) W ustawie z dnia 23 maja 1924 o powszechnym obowiązku służby wojskowej w brzmieniu ustalonem obwieszczeniem Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 8 marca 1928 Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 458, co do obowiązku meldowania się rezerwistów i zaliczonych do pospolitego ruszenia (art. 94).

7) W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 309 o ewidencji i kontroli ruchu ludności, a w szczególności przekroczeń art. 25 ust. 1 (niedopełnienie formalności meldunkowych).

8) W rozporządzeniu Ministra Zdrowia Publicznego z 26 lutego 1921 Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 151 w przedmioeie urządzenia i utrzymywania piekarni i sklepów z pieczywem oraz wypieku chleba.

9) W rozporządzeniu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z 10 czerwca 1921 Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 346 w przedmiocie utrzymania czystości: ulic, gościńców, dróg na terytorjum gmin miejskich, placów i plantacji publicznych, hal, targowisk i miejsc spędu zwierząt domowych, platform i postoju dorożek, dalej w przedmiocie utrzymania porządku bram, sieni, podwórz, dziecińców, klatek schodowych, piwnic, śmieci, gnojowisk, miejsc ustępowych, trzepania dywanów, i t. p. w oknach tudzież balkonach zewnętrznych.

10) W rozporządzeniu Ministra Zdrowia Publicznego z 22 stycznia 1922 Dz. U. R. P. Nr. 10 poz. 78 w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.

11) W rozporządzeniu Ministra Zdrowia Publicznego z 6 marca 1922 Dz. U. R. P. Nr. 40 poz. 337 w przedmiocie przepisów sanitarnych dla Zakładów fryzjerskich i golarskich.

12) W rozporządzeniu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z 3 sierpnia 1923 Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 629 w przedmiocie utrzymywania czystości w teatrach świetlnych.

13) W rozporządzeniu Ministra Zdrowia Publicznego z 25 lipca 1923 Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 653 w przedmiocie ochrony czystości powietrza w urzędach, biurach, sklepach, magazynach i wszelkich innych pomieszczeniach publicznych.

14) W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z 20 lutego 1923 Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 139 w przedmiocie ujawnienia cen przedmiotów powszedniego użytku (cenniki), o ile ze względu na przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 365) ściganie tych wykroczeń w drodze nakazów karnych jest dopuszczalne.

§ 3. Nałożenie kary w formie nakazu karnego może nastąpić tylko na podstawie doniesienia organów gminnych, organów Policji Państwowej i innych Władz lub organów urzędowych, opartego na ich własnem spostrzeżeniu.

§ 4. Przeciw nakazowi karnemu wydanemu przez władzę gminną można w przeciągu dni 7 po doręczeniu nakazu wnieść sprzeciw pisemny lub ustny do władzy, która nakaz wydała. W przeciwnym razie nakaz staje się prawomocny.

Sprzeciw wniesiony w terminie spóźnionym odrzuci władza, która nakaz wydała, w tym wypadku można w ciągu trzech dni od zawiadomienia o odrzuceniu sprzeciwu złożyć u władzy gminnej żądanie skierowania sprawy do Sądu Okręgowego, celem rozpatrzenia zasadności odmowy, żądanie to można złożyć wprost do Sądu Okręgowego.

W razie wniesienia sprzeciwu w terminie lub przywrócenia terminu, powiatowa władza administracji ogólnej przeprowadza zwyczajne postępowanie karno-administracyjne.

§ 5. Wymierzone w drodze nakazów karnych grzywny przypadają na rzecz Skarbu Państwa, o ile poszczególne ustawy nie stanowią inaczej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, w miejsce dotychczasowego rozporządzenia z dnia 25 lutego 1929.

Wojewoda: **Moszyński.**

ZARZĄDZENIA, OGŁOSZENIA, KOMUNIKATY.

223

Ogłoszenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 23 maja 1929 r. L. AD. 4035, zawierające skład osobowy Głównej i Obwodowych Komisji Wyborczych, oraz miejsce, czas, sposób i ostatni termin zgłoszenia list kandydatów na członków i zastępców Izby Rzemieślniczej w Tarnopolu.

Na podstawie § 26 regulaminu wyborczego (dział II. statutu Izby Rzemieślniczej w Tarnopolu, rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 lipca 1928 r. Monitor Polski z dnia 14 sierpnia 1928 r. Nr. 186) podaję do publicznej wiadomości co następuje:

I. Skład osobowy Głównej Komisji Wyborczej z siedzibą w Tarnopolu, lokal Izby Rękodzielniczej w Tarnopolu, ul. Kaczały 17, którą dla przeprowadzenia wyborów do Izby Rzemieślniczej w Tarnopolu ustanowiłem zarządzeniem z dnia 3 maja 1929 r. L. AD. 4035 został po myśli §§ 14 i 17 tegoż regulaminu ustalony jak następuje:

Przewodniczy: 1. Antoni Sawicz, Instruktor Korporacyj Przemysłowych i Radca, Tarnopol.

Zastępca przewodniczącego: 2. Witołd Pląskowski, Inż. Przemysłowy, Tarnopol Urząd Wojewódzki.

Członkowie: 3. Piotr Majka, mistrz rzeźnicki, Tarnopol, Rynek 12, 4. Ignacy Czernichowski, mistrz szewski, Tarnopol, Kotlarewskiego 5, 5. Jan Starak, mistrz krawiecki, Tarnopol, ul. Issakowicza 11, 6. Jan Fall, mistrz kowalski, Tarnopol ul. Białecka 40, 7. Karol Buczek, mistrz stolarski, Tarnopol, ul. Konarskiego, 8. Maurycy Klarnet, mistrz blacharski, Tarnopol, ul. Ruska 8, 9. Jednakowski Władysław, mistrz fryzjerski, Tarnopol, ul. Tarnowskiego 2, 10. Barańenko Samuel, mistrz piekarski, Tarnopol, 29. Listopada.

Zastępcy Członków: 11. Mojżesz Schwarz, mistrz rzeźnicki, Tarnopol, ul. Ruska 9, 12. Franciszek Parobek, mistrz szewski, Tarnopol, ul. Kraszewskiego 14, 13. Salamon Belemer, mistrz krawiecki, Tarnopol, ul. 3. Maja 2, 14. Jan Hoszowski, mistrz kowalski, Tarnopol, ul. Brodzka 10, 15. Piotr Baturyn, mistrz stolarski, Tarnopol, ul. Konarskiego 13, 16. Józef Stern, mistrz blacharski, Tarnopol, Rynek Mały 72, 17. Dawid König, mistrz fryzjerski, Tarnopol, ul. Mickiewicza 27, 18. Lercher Rudolf, mistrz piekarski, Tarnopol, ul. Kilińskiego 3.

II. Skład osobowy poszczególnych Obwodowych Komisyj Wyborczych po myśli § 18 regulaminu wyborczego został ustalony jak następuje:

a) Obwodowa Komisja Wyborcza dla I obwodu w Tarnopolu, gmach Starostwa Powiatowego, ul. Mickiewicza 12, parter, pokój Nr. 8 (dla miasta Tarnopola i powiatów: tarnopolskiego, zbaraskiego, skałackiego i trembowelskiego):

Przewodniczący: 1. Tomasz Malicki, Starosta Powiatowy Tarnopol.

Zastępca przewodniczącego: 2. Jan Kurzeja zastępca Starosty Powiatowego Tarnopol.

Członkowie: 3. Franciszek Tysnarzewski, mistrz szewski, Tarnopol, Pasaż Adlera, 4. Bazyli Majka, mistrz rzeźnicki, Tarnopol, ul. 3. Maja 6, 5. Tomasz Gross, mistrz krawiecki, Tarnopol, ul. 3. Maja 12, 6. Emil Lachman, mistrz stolarski, Tarnopol, ul. Mickiewicza 17.

Zastępcy członków: 7. Władysław Iżykowicz, mistrz szewski, Tarnopol, ul. Tarnowskiego 32, 8. Abraham Bass, mistrz rzeźnicki, Tarnopol, ul. Ruska, 9. Leon Heller, mistrz krawiecki, Tarnopol, ul. Tarnowskiego 4, 10. Jakób Feuerman, mistrz stolarski, Tarnopol, ul. Mickiewicza 53.

b) Obwodowa Komisja Wyborcza dla II. obwodu w Radziechowie, gmach Starostwa Powiatowego, I. piętro, pokój Nr. 4 (dla powiatów: radziechowskiego, kamionkowskiego (Kamionka Strumiłowa) i przemyślańskiego):

Przewodniczący: 1. Bronisław Michalski, Starosta Powiatowy, Radziechów.

Zastępca przewodniczącego: 2. Stanisław Gawlikowski, zastępca Starosty Powiat. w Radziechowie.

Członkowie: 3. Jan Purman, mistrz rzeźnicki, Radziechów, 4. Stanisław Góral, mistrz szewski, Radziechów, 5. Józef Russ, mistrz krawiecki, Radziechów, 6. Michał Kulik, mistrz kowalski, Radziechów.

Zastępcy członków: 7. Izaak Berl Sandel r. Wasserman, mistrz rzeźnicki, Radziechów, 8. Izrael Barmasch, mistrz szewski, Radziechów, 9. Daniel Neuer, mistrz krawiecki, Radziechów, 10. Cyryl Makohon, mistrz kowalski, Radziechów.

c) Obwodowa Komisja Wyborcza dla III. obwodu w Złoczowie. gmach Starostwa Powiatowego, ul. Farna 3, parter, pokój Nr. 12 (dla powiatów: brodeckiego, złoczowskiego i zborowskiego):

Przewodniczący: 1. Dr. Jan Dorosz, Starosta Powiatowy, Złoczów.

Zastępca przewodniczącego: 2. Bolesław Gawenda, zastępca Starosty Powiatowego, Złoczów.

Członkowie: 3. Piotr Kisielewski, mistrz szewski, Złoczów, Potockiego 9, 4. Edward Krechowiecki, mistrz krawiecki, Złoczów, Sienkiewicza 13, 5. Mordche Szulim Sauerhof, mistrz rzeźnicki, Złoczów, Jagielońska 129, 6. Władysław Krumpfholz, mistrz kowalski, Złoczów, Lwowska 10.

Zastępcy członków: 7. Aleksander Ciesielski, mistrz szewski, Złoczów, Ogrodowa 111, 8. Samuel Tabak, mistrz krawiecki, Złoczów, Słowackiego 1, 9. Franciszek Kilarski, mistrz rzeźnicki, Złoczów, Siemińskich 10, 10. Kazimierz Trembiński, mistrz kowalski, Złoczów, Brodzka 10.

d) Obwodowa Komisja Wyborcza dla IV. obwodu w Buczaczu, gmach Starostwa Powiatowego, II. piętro, pokój Nr. 5 (dla powiatów: brzeżańskiego, podhajeckiego i buczackiego):

Przewodniczacy: 1. Seweryn Kuliczkowski, Starosta Powiatowy, Buczacz.

Zastępca przewodniczącego: 2. Józef Lewartowski, zastępca Starosty Powiatowego, Buczacz.

Członkowie: 3. Abraham Juda Titzel, mistrz rzeźnicki, Buczacz, Podhajecka, 4. Michał Baran, mistrz szewski, Buczacz, Andrzeja Potockiego, 5, Grzegorz Gromadzki, mistrz kowalski, Buczacz, Grunwaldzka, 6. Teofil Truszkiewicz, mistrz krawiecki, Buczacz, Bernackiego.

Zastępcy członków: 7. Franciszek Kosturkiewicz, mistrz rzeźnicki, Buczacz, Grunwaldzka, 8. Michał Czekanowski, mistrz szewski, Buczacz, 9. Benzion Streit, mistrz kowalski, Buczacz, Potockiego, 10. Herman Dreifus, mistrz krawiecki, Buczacz, Bernackiego.

e) Obwodowa Komisja Wyborcza dla V. obwodu w Borszczowie, gmach Starostwa Powiatowego, I. piętro, pokój Nr. 1 (dla powiatów: czortkowskiego, kopyczynieckiego, borszczowskiego i zaleszczyckiego):

Przewodniczący: 1. Ludwik Schreiber, Starosta Powiatowy, Borszczów.

Zastępca przewodniczącego: 2. Władysław Połys, zastępca Starosty Powiatowego, Borszczów.

Członkowie: 3. Kazimierz Bogucki, syn Izydora. mistrz rzeźnicki, Borszczów, 4. Michał Łotoszyński, mistrz szewski. Borszczów, 5. Chaim Leib Berenthal, mistrz kowalski, Borszczów, 6. Izak Meizelman, mistrz krawiecki, Borszczów.

Zastępcy członków: 7. Piotr Kujbida, mistrz rzeźnicki, Borszczów, 8. Stanisław Jaworski, mistrz szewski, Borszczów, 9. Chaim Hersz Schwamm, mistrz kowalski, Borszczów, 10. Teodor Lubiński, mistrz krawiecki, Borszczów.

Po myśli § 8 regulaminu wyborczego ilościowy podział mandatów członków Izby i ich zastępców pomiędzy poszczególne obwody wyborcze jest następujący:

1-szy obwód 8 członków, 8 zastępców, 2-gi obwód 4 członków, 4 zastępów, 3-ci obwód 4 członków, 4 zastępców, 4-ty obwód 4 członków, 4 zastępców, 5 ty obwód 4 członków, 4 zastęców.

Podział mandatów członków Izby i ich zastępców między poszczególne zawody rzemieślnicze w myśl § 4 instrukcji, dot. organizacji Izb Rzemieślniczych, dokonany został na podstawie statystyki rzemieślników, posiadających karty rzemieślnicze we wszystkich zawodach rzemieślniczych, wykonywanych w poszczególnych obwodach wyborczych. W myśl zasad powyższych do Izby Rzemieślniczej w Tarnopolu z poszczególnych obwodów winni być wybrani jako członkowie i ich zastępcy nast. rzemieślnicy:

Z obwodu I.: 1. murarz, 2. stolarz, 3. krawiec, 4. blacharz, 5. piekarz, 6. szewc, 7. fryzjer, 8. malarz.

Z obwodu II.: 1. bednarz, 2. zegarmistrz, 3. cieśla, 4. fotograf.

Z obwodu III.: 1. wędliniarz, 2. cholewkarz, 3 kotlarz, 4. zdun.

Z obwodu IV.: 1. cukiernik, 2. ślusarz, 3. szklarz, 4. kołodziej.

Z obwodu V.: 1. rzeźnik, 2. kowal, 3. rymarz, 4. kuśnierz.

Listy kandydatów na członków Izby.

Listy ustalonej liczby i zawodów kandydatów na członków Izby z równą liczbą kandydatów na ich zastępców z każdego obwodu wyborczego powinny być

zgłaszane pisemnie na ręce przewodniczącego głównej komisji wyborczej nie później, niż 30-go dnia przed dniem wyborów, a więc najpóźniej dnia 14 czerwca b. r.

Kandydatura może być zgłoszona tylko za zgodą kandydata. Stosowne oświadczenie, zaopatrzone jego własnoręcznym podpisem, powinno być wręczone przewodniczącemu głównej komisji wyborczej nie później, niż 22 dnia przed dniem wyborów, a więc najpóźniej dnia 22 czerwca b. r.

Oświadczenie to musi zawierać stwierdzenie, że kandydat uważa się za obywatela Państwa Polskiego i że wedle swej najlepszej wiedzy posiada prawo wybieralności. W braku takiego oświadczenia należy wykreślić kandydata z listy.

Zgłoszone listy kandydatów powinne być podpisane, pod rygorem unieważnienia listy conajmniej przez 150 wyborców ze wszystkich zawodów rzemieślniczych właściwego obwodu wyborczego. Zgłoszenie może być podpisywane w oddzielnych deklaracjach.

Ta sama osoba nie może podpisać więcej, niż jedno zgłoszenie.

Zgłaszający obwodową listę kandydatów powinni jednocześnie wskazać swego męża zaufania i jego zastępcę, uprawnionych do porozumienia się z Władzami wyborczemi i składania oświadczeń w sprawie zgłoszonych list.

Mężowie zaufania lub ich zastępcy, delegowani przez zgłaszających listy kandydatów po jednym od każdej listy, mają prawo uczestniczenia we wszystkich zebraniach głównej komisji wyborczej z głosem doradczym w sprawach, dotyczących ich list. Mężowie zaufania i ich zastępcy winni wskazać komisjom wyborczym adresy, pod jakiemi chcą otrzymywać zawiadomienia od komisji.

Wyborcy podpisujący zgłoszenie listy kandydatów, powinni podać obok swojego czytelnego podpisu swój wiek, zawód rzemieślniczy i dokładny adres tak, aby co do osoby podpisującego nie mogło być żadnej wątpliwości.

Każda zgłoszona lista kandydatów powinna być oznaczona w ten sposób, by odróżniała się od wszystkich innych list.

W razie podniesienia przez mężów zaufania zarzutów, że oznaczenie ogłoszonych list kandydatów może wprowadzić albo wprowadza w błąd, przewodniczący głównej komisji wyborczej wezwie zainteresowanych mężów zaufania do porozumienia się, a gdyby ono nie było osiągnięte, oznaczy listę zgodnie z rzeczywistymi stosunkami wedle posiadanych dowodów.

Oświadczenie kandydata, iż zgadza się na umieszczenie go na liście kandydatów, może być uczynione także telegraficznie, pod warunkiem wszakże, że najpóźniej przed wydrukowaniem listy, nadejdzie pisemne oświadczenie kandydata.

W zgłoszonych listach kandydatów należy podać nazwisko, imię, wiek, zawod rzemieślniczy i miejsce zamieszkania każdego kandydata tak, by nie mogło być wątpliwości co do jego osoby.

Nazwiska kandydatów powinny być oznaczone kolejnymi numerami, poczynając od 1 w porządku pierwszeństwa do otrzymania mandatu.

Wojewoda: **Moszyński.**

224

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 83 z dnia 7 maja 1929, L. DRP/IV—2518/29 do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie inicjałów samochodów rumuńskich.

W związku z treścią § 98. rozporządzenia z dnia 27 stycznia 1928 o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 396) zawiadamiam, że Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z dnia 5 kwietnia 1929 Nr. XI—1237 podało do wiadomości na mocy pisma Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 19 marca 1929 Nr. P. I. K. 73183, że samochody, pochodzące z Rumunji, będą nosiły w ruchu międzynarodowym literę R. jako inicjał, zamiast poprzedniego R. M.

Wojewoda: **Moszyński.**

225

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 84 z dnia 7 maja 1929, L. DRP/IV—2210/29 do Panów Starostów powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie kartek rejestracyjnych w międzynarodowych świadectwach drogowych.

W związku z przepisami, zawartemi w §§ 95—98 rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych z dnia 27 stycznia 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 396), na podstawie reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z 21 marca 1929 L. XI—942 zawiadamiam, że Rząd Polski w nocie Ministerstwa Spraw Zagranicznych Nr. P. I. K. 72966 z dnia 22 lutego 1929 do Ambasady Francuskiej w Polsce wyraził zgodę na zastąpienie dawnej kartki Międzynarodowego Świadectwa Drogowego, dotyczącej Rosji jako cesarstwa, nowym wzorem kartki, dotyczącej Związku Socjalistycznych Republik Rad, a zgodnej ze wzorem ogłoszonym w Dz. U. R. P. Nr. 86 z roku 1923 poz. 668.

Wojewoda: **Moszyński.**

226

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 85 z dnia 7 maja 1929, L. DRP/IV—2267/29 do Panów Starostów powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie znaków rejestracyjnych samochodów kolumny zamkowej.

W związku z tutejszym reskryptem z dnia 7 lutego 1928 L. DRP/IV—1088 ex 1928 w sprawie przydziału przez Ministerstwo Robót Publicznych dla poszczególnych Województw i Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy numerów rejestracyjnych dla samochodów, zawiadamiam, że Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z dnia 21 marca 1929 Nr. XI—845 przydzieliło dla m. st. Warszawy, z przeznaczeniem dla pojazdów mechanicznych, znajdujących się w dyspozycji Pana Prezydenta Rzeczypospolitej **(Zamkowej kolumny samochodowej) numery od 1 do 25 włącznie,** z tem, że znaki rejestracyjne tych samochodów, pod względem wymiarów tablic, liter i cyfer, układu ich i koloru, będą odpowiadały wzorom, ustalonym w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 27 stycznia 1928, (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 396), przyczem po cyfrze zostaną dodane czerwone **litery Z. K.**

Równocześnie poleciło Ministerstwo Robót Publicznych Wojewodzie Łódzkiemu wycofać w przeciągu miesiąca numery rejestracyjne od 1—25 włącznie i wydać posiadaczom samochodów z temi numerami rejestracyjnemi inne bieżące numery, z odpowiednią zmianą w dowodach rejestracyjnych.

Wojewoda: **Moszyński.**

227

Pismo okólne

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 24 kwietnia 1929, L. S. O. 3454/29 do Panów Starostów powiatowych i Wydziałów powiatowych na obszarze Województwa Tarnopolskiego w sprawie dostarczenia mieszkań nauczycielom szkół powszechnych przez gminy.

W myśl obowiązujących w tym względzie przepisów gminy są obowiązane do dostarczania nauczycielom publicznych szkół powszechnych pomieszczeń mieszkalnych, za które mogą zasadniczo pobierać opłaty czynszowe.

Doszło jednak do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre gminy żądają od nauczycieli publicznych szkół powszechnych zbyt wygórowanych czynszów za dostarczone im mieszkania.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że ze względu na charakter stanowiska i pracy nauczycieli, jako szerzycieli oświaty nietylko szkolnej, co jest bezpośrednim ich obowiązkiem, ale także podejmowanej przez nich dobrowolnie oświaty pozaszkolnej oraz pracy na niwie społecznej, gminy jako bezpośrednio zainteresowane w tej pracy nauczycieli nie powinnyby z reguły żądać od nauczycieli czynszów za mieszkania, na wypadek zaś, gdyby te czynsze w wyjątkowych warunkach miały być pobierane, to nie powinny one zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w żadnym razie przewyższać w swej wysokości norm dodatków na mieszkanie otrzymywanych przez nauczycieli.

Zechce zatem Pan Starosta (Wydział Powiatowy) wydać stosowne zalecenia urzędom gminnym (magistratom) tamt. powiatu.

Za Wojewodę: **Osiecki**
Naczelnik Wydziału.

228

Ogłoszenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 18 kwietnia 1929, L. S. O. 3283/29 dotyczące przestrogi przed osobnikami wyłudzającymi wsparcia.

1) Henryk Salaciński, syn Pawła i Bronisławy, urodz. 1894 r. mieszkaniec m. Nasielska, pow. pułtuski, wojew. warszawskie,

2) Wacław Dylewski, lat 34, syn Stanisława i Zofji, przynależny do miasta Przedera, pow. włocławski, zamieszkały we wsi Budzyniu gm. Dzieszkowice, pow. janowski, wojew. lubelskie,

3) Jan Pełecha, lat 26, syn Franciszka i Anny, przynależny do gminy Dzierzkowie, pow. panowski, wojew. lubelskie,

4) Szpigelman vel Szpilman Ruchla Łaja, mieszkanka Osady i gm. Żółkiewki, pow. Krasnostawski, wojew. lubelskie,

5) Michał Kostiuk, syn Prokopa i Justyny, lat 21,

6) Wasyl Andrusyszyn, syn Hnata i Ołeny, lat 19,

7) Iwan Kryczuk, syn Teodora i Zofji, lat 25,

8) Jurko Kryczuk, syn Teodora i Zofji, lat 23, przynależni do gminy Tyśmieniczany, pow. Stanisławów,

9) Stanisław Netter, urodzony 6 kwietnia 1903 w Mikorzynie pow. Kępno, wojew. poznańskie,

10) Feliks Jakubowski, urodzony 20 listopada 1883 r. na Ukrainie, obecnie bez stałego miejsca zamieszkania, czują wstręt do pracy, włóczą się z miejsca

na miejsce i wyłudzają od zwierzchności gminnych ich chwilowego pobytu datki pieniężne.

Celem zapobieżenia nadużyciom z ich strony zechcą Panowie Starostowie wydać stosowne zarządzenia.

Ewentualnie udzielone datki pieniężne nie będą zwracane.

Za Wojewodę: **Athenstädt**
Radca Wojew.

229

Ogłoszenie

o zaginięciu blankietu pokwitowania.

Dnia 16 marca 1929 zaginął w Okręgowej Kasie Skarbowej w Warszawie blankiet pokwitowania wzór Nr. 8, Serja I. B. Nr. 461250.

Ponieważ zachodzi obawa ewentualnego dokonania nadużyć zaginionym blankietem pokwitowania, należy w razie ujawnienia pokwitowania, oznaczonego wymienionym wyżej numerem, bezzwłocznie wdrożyć stosowne dochodzenie i donieść o tem Ministersjwu Skarbu z powołaniem się na okólnik Nr. 50 z dnia 11 kwietnia 1929, L. D. VII. 532/2.

230

Komunikat

Wojewody Tarnopolskiego z 23 kwietnia 1929 r. do L. S/Op. 3426/29 w sprawie interpretacji przepisów o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Podaje się do wiadomości umieszczone niżej okólniki Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. Nr. 9, 11, 18, 20, 25, 26, 29, 30, 31 i 33 z roku 1929, wystosowane do Zarządów Powiatowych Kas Chorych a zawierające interpretacje poszczególnych przepisów ustawy z 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272) oraz wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego w konkretnych wypadkach tego ubezpieczenia.

Panowi Starostowie zechcą zaznajomić się z treścią tych okólników i wydać analogiczne polecenie referentom spraw ubezpieczeń społecznych.

Za Wojewodę: **Athenstädt,**
Radca Wojewódzki.

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 9/29 z dnia 14 lutego 1929 do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie interpretacji art. 9 ust. V. i art. 89 ustawy z dnia 19 maja 1929 roku.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 4 I. b. r. Nr. 2976/U. III. w sprawie jak w nagłówku wyjaśniło co następuje:

1. Jak wynika z brzmienia art. 13 ustęp I. ustawy z 19 V. 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) nikt nie może być obowiązkowo ubezpieczony jednocześnie w 2 Kasach Chorych, utworzonych na podstawie przytoczonej ustawy. Wobec tego pracownik, podlegający na podstawie art. 5 ust. I. cyt. ustawy, ubezpieczeniu w 2 Kasach, winien być ubezpieczony tylko w jednej z nich, przyczem przy określaniu przynależności kasowej należy stosować analogicznie art. 9 ustęp V. przytoczonej ustawy; wymiar składek za ubezpieczonego oraz podział między pracodawców przypadającej na nich części tych składek winne być uskutecznione w myśl art. 55 ust. III. tejże ustawy.

2. Jak to wielokrotnie wyjaśnilo Ministetstwo Pracy i Opieki Społecznej, przewidziane w art. 16 ustawy z 19 V. 1920 r. rygory nie są miarą w ścisłem znaczeniu, ponieważ zaś art. 89 przytoczonej ustawy mówi wyraźnie o „Karach pieniężnych", reskrypt Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z 31 VIII. 1923 r. Nr. dz. 3482/VII. vide str. 123 wydawnictwa Okręgowego Związku Kas Chorych w Krakowie p. t. „Ustawa o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby". (L. Frankowska), niema zastosowania do kwot uzyskanych przez Kasy Chorych z rygorem powyższych.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 11/29 z dnia 28 lutego 1929 do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie uprawnień do świadczeń ze strony Kas Chorych osób, korzystających z dobrowolnej pomocy leczniczej Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że w sprawie jak w nagłówku Ministerstwo

Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 7 XI. 1928 roku Nr. 5773/U. II zakomunikowało co następuje:

1. Zastosowanie przez Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych na podstawie art. 61 rozporządzenia Prezydenta z dnia 24 listopada 1927 r. leczenia wobec ubezpieczonych, będących równocześnie członkami Kasy Chorych, nie może samo przez się uzasadniać roszczeń o świadczenia ze strony Kasy Chorych, ani też w jakikolwiek sposób wpływać na prawa i obowiązki wobec Kasy.

W szczególności udzielenie przez Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych pomocy leczniczej w myśl art. 61 rozporządzenia Prezydenta (ewent. połączonej zaświadczeniami pieniężnemi w myśl art. 62 ust. 2) nie może przesądzać o istnieniu niezdolności do pracy, uzasadniającej roszczenia wobec Kasy.

W myśl art. 61 rozporządzenia Prezydenta pomoc lecznicza, udzielana przez Zakłady, ma na celu albo przywrócenie utraconej zdolności do wykonywania zawodu, w tym zatem wypadku udzielana jest osobom, uznanym już uprzednio za inwalidów, albo zapobieżenie grożącej utracie niezdolności zawodowej, w tym więc wypadku pomoc udzielana jest osobom, nie będącym jeszcze niezdolnemi do pracy, co dopiero uzasadnia roszczenia do świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby.

Jeżeli zatem osoba, względem której zastosował Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych postępowanie lecznicze, oparte na art. 61 rozp. Prezydenta, zgłosi równocześnie roszczenie o świadczenia z Kasy Chorych, winna Kasa rozpatrzyć zgłoszone roszczenie, wyłącznie na podstawie właściwych obowiązujących ją przepisów, nie biorąc pod uwagę ewent. zarządzeń Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, świadczenia zatem winny być zgłaszającemu roszczenia przyznane tylko w tym wypadku, o ile przeprowadzone przez Kasę badanie wykaże niezdolność do pracy. O przyznaniu świadczeń powinna Kasa zawiadomić właściwy Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, aby umożliwić Zakładowi wydanie odpowiednich zarządzeń (n. p. wstrzymania zarządzonego leczenia na czas korzystania z pomocy Kasy Chorych lub przyjęcie w stosunku do danej osoby obowiązków Kasy Chorych w porozumieniu z Kasą, przyczem wszelkie spory na tem tle powstałe między instytucjami rozstrzygają wskazane w art. 64 instancje).

Z drugiej strony Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych winien zasadniczo przed zarządzeniem leczenia stwierdzić, czy dana osoba nie jest uprawniona do świadczeń z Kasy Chorych. Udzielanie bowiem pomocy leczniczej osobom, posiadającym prawo do świadczeń Kasy Chorych, których stan zdrowia uzasadniałby prawo do pomocy leczniczej ze strony Kasy, nie jest zadaniem Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i nie jest objęte przepisami art. 61 i nast. rozp. Prez. z 24 XI. 1927 r. W wypadkach tych zatem zarządzenia lecznicze nie powinny być przez Zakład stosowane, równocześnie więc korzystanie ze świadczeń Kasy Chorych i z pomocy leczniczej Zakładu nie powinno w zasadzie mieć miejsca.

O ileby jednak w wyjątkowych wypadkach Zakład uznał za celowe zastosowanie zarządzenia leczniczego wobec osoby, uprawnionej do świadczeń ze strony Kasy Chorych (możliwe jest to ze względu na to, że celem świadczeń leczniczych Kasy jest przywrócenie zdolności do pracy, celem zaś zarządzeń leczniczych Zakładu zapobieżenie grożącej niezdolności wykonywania zawodu, co w szczególnych wypadkach może dłuższej i kosztowniejszej kuracji i stosowania innych zabiegów leczniczych wymagać, nastąpić może po porozumieniu się zainteresowanej instytucji przejęcie przez Zakład świadczeń Kasy Corych.

2. Ponieważ, jak wyżej wykazane, korzystanie przez członka Kasy Chorych z pomocy leczniczej Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych nie uzasadnia samo przez się powstanie dla niego praw przeto również i przepisy, w myśl których ustaje obowiązek uiszczania składek na rzecz Kasy Chorych za ubezpieczonego, niezdolnego do pracy, na czas tej niezdolności, nie mają w tym wypadku zastosowania, o ile korzystający z pomocy leczniczej Zakładu nie został równocześnie przez Kasy Chorych za niezdolnego do pracy uznany.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 18/29 z dnia 4 marca 1929 do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie zwrotu pracodawcom kosztów przewożenia chorych pracowników.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że w poruszonej przez Związek Ziemian sprawie zwrotu właścicielom gospodarstw rolnych kosztów przewozu chorych pracowników, członków Kas, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wydało reskryptem z dnia 16 II. b. r. L. 316/U. III. poniższą decyzję:

O ile właściciele gospodarstw rolnych, na podstawie jednego z warunków zawartej z pracownikami, umowy, przewożą pracowników na swój koszt do le-

karzy Kas Chorych, wykonywają oni ciążący na nich z tytułu umowy obowiązek własny i powoływanie się Związku Ziemian na § 1042 austr. Kodeksu cywilnego nie ma podstawy, gdyż w myśl cyt. §-fu prawo do żądania zwrotu ma ten, kto „za drugiego czyni nakład".

Wszakże i w wypadku, gdy pracodawca bez wynikającego z umowy obowiązku dostarcza pracownikom furmanki do lekarza kasowego, powoływanie się na postanowienie przytoczonego § 1042 austr. Kod. Cyw. nie jest uzadnione, gdyż wbrew twierdzeniu Związku Ziemian w załączonem pismie z dnia 14 XII. 1928 r. Nr. 2027/2P Kasy Chorych przez ustawę z dnia 19 V. 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) nie są obowiązane do pokrywania kosztów leczenia swych chorych członków (z wyjątkiem wypadku przewidzianego w art. 42 ust. III. przytoczonej ustawy) lecz do udzielenia swym członkom na wypadek choroby ściśle określonych świadczeń, wśród których przewożenin uprawnionych do tych świadczeń do lekarzy, o ile to nie zostało zarządzone przez Kasę, nie jest przewidziane.

Wobec powyższego Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej nie znajduje podstawy do zmiany reskryptu swego z dnia 14 VII. 1928 roku Nr. 855/U. III. (Vide okólnik Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 84/28 z dnia 13 VIII. 1928 r. Nr. dz. 10571/28).

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 20/29. z dnia 20 marca 1929 roku do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzoromi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w prawie wypłat zasiłków pracownikom Powsz. Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych na ręce pracodawcy.

Liczne Kasy Chorych zwróciły się do tut. Urzędu czy mogą zawrzeć z Inspektoratem Wojewódzkim Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych umowy w sprawie wypłały zasiłków pracownikom tego Zakładu na warunkach analogicznych na jakich umowę taką zawarła Kasa chorych miasta Warszawy.

Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Główny Urząd Ubezpieczeń reskrytem z dn. 2. III. 1929 r. Nr. 1520/GUU uznał układ zawarty pomiędzy Kasą Chorych m. Warszawy, a Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych w sprawie wypłaty zasiłków pracownikom tego Zakładu za dopuszczalny ze względu na to, że reguluje w praktyczny sposób wykonanie postanowień § 17 p. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 2. IV. 1928 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 51 poz. 489), a to przez ułatwienie manipulacji w stosunku do poważnego pracodawcy, co do którego niema obaw, aby usiłował w jakikolwiek sposób naruszyć prawa i interesy swych pracowników.

Układ ten zabezpiecza także Kasie chorych pełną kontrolą nad ubezpieconymi, jak również zabezpiecza ją przed skutkami ew. podniesienia przez ubezpieczonych jakichkolwiek pretensji z racji tego układu — jednakże pomija zupełnie pewne ewentualności, które tkwią w postanowieniach art. 41 ustawy z dnia 19 maja 1920 roku o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby, i co do których będzie w każdym razie rzeczą pożyteczną — jeżeli się je w układzie wyraźnie podkreśli. Odnośnie więc do tej kwestji Główny Urząd Ubezpieczeń zauważa:

Po myśli art. 41 cyt. ustawy ograniczenia zasiłków pieniężnych są dopuszczalne jedynie w postaci pewnych ściśle określnoych potrąceń na rzecz wypłacającej zasiłek Kasy Chorych. Potrącenia te zachowują oczywiście swą moc pomimo układu, gdyż art. 41 I cyt. ustawy reguluje jedynie bezpośredni stosunek pomiędzy Kasą Chorych a ubezpieczonym, a ponadto § 4 układu pozostawia Kasie Chorych zupełną swobodę decyzji odnośnie do roszczeń ubezpieczonych o świadczenia, a w swej części drugiej wyraźnie nawet przewiduje możliwość ograniczenia świadczeń należnych pracownikom. Ta część postanowień art. 41 cyt. ustawy jest więc w układzie dostatecznie uwzględniona,

Natomiast pewne wątpliwości mogłyby powstać w związku z zupełnem pominięciem w układzie drugiego ustępu art. 41 cyt. ustawy, który postanawia, że żadne areszty na zasiłki pieniężne nie są dopuszczalne.

Postanowienie to zmierza zupełnie oczywiście do wytworzenia takiego stanu rzeczy, aby zasiłki dostały się zawsze i bezwarunkowo ubezpieczonemu do jego wyłącznie rozporządzenia. Otóż cel ten mógłby się okazać naruszonym w przypadku uszczuplenia poborów, przypadających ubezpieczonemu do jego wyłącznie rozporządzenia. Otóż cel ten mógłby się okazać naruszonym w wypadku uszczuplenia poborów, przypadających ubezpieczonemu z Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych przez potrącenie z tych poborów dokonane przez pracodawcę, czy to na rzecz jego samego, czy też jakiej innej osoby trzeciej wskutek zajęcia przez nią poborów pracownika. Wątpliwości te mogłyby się rozwinąć z pozornego nadania przez cyt. wyżej § 17 p. 5 rozporządzenia Rady Ministrów i chorobowym zasiłkiom pieniężnym charakteru części uposażenia pracowników P. Z. U. W., a to skutkiem postanowienia, że „potrąca się z uposażenia przez czas choroby kwoty zasiłku pobierane z Kasy Chorych".

W przypadku praktycznym sprawa ta takby się przedstawiała:

Pracownik zdolny do pracy, a więc ograniczony tylko do poborów przypadających mu z P. Z. U. W. otrzymuje w razie zajęcia mu części jego poborów przez pracodawcę, czy też przez inną jaką osobę, tylko pozostałą resztę swoich poborów z P. Z. U. W. otrzymuję w razie zajęcia mu części jego poborów przez pracodawcę, czy też przez inną jaką osobę, tylko pozostałą resztę swoich poborów z P. Z. U. W., natomiast w czasie choroby powodującej niezdolność do pracy należy mu się w takim przypadku oprócz owej

pozostałej reszty poborów z P. Z. U. W. — także pełny zasiłek chorobowy z Kasy Chorych, który nie ulega żadnemu zajęciu. Gdyby zaś i na ten zasiłek chorobowy rozciągnąć charakter uposażenia, w takim razie i ten zasiłek uległby pychłonięciu przez potrącenie na rzecz pracodawcy, wzgl. przez zajęcie na rzecz osób trzecich. Taki stan rzeczy byłby oczywiście niemożliwy. Postanowienie art. 41 II ustawy z dnia 19 maja 1920 roku o obowiązkowemu ubezpieczeniu na na wypadek choroby nie zostało bowiem dotąd zmienione żadną późniejszą równorzędnoą normą ustawową, lecz właśnie ze względu na pozorne „wliczenie" zasiłków pieniężnych do całości uposażenia pracowników P. Z. U. W. z jednej strony i na doniosłość dla ubezpieczonych gwarancji objętej art. 41 II cyt. ustawy z drugiej strony — jest rzeczą wielce pożądaną, aby w tekście układu gwarancja ta była podkreślona, celem usunięcia wszelkich pod tym względem wątpliwości.

Dlatego Główny Urząd Ubezpieczeń uważa za wskazane, aby do tekstu układu dodać w odpowiedniem miejscu ustęp o brzmieniu: „Żaden zasiłek chorobowy nie stanowi, — mimo wypłacania go w drodze pośredniej przez pracodawcę — zwyczajnej części uposażenia pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych i nie może podlegać, zgodnie z art. 41. II ustawy z dnia 19 maja 1920 roku o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby, żadnemu ograniczeniu przez pracodawcę, czy to wskutek potrącenia na rzecz samego pracodawcy, czy też wskutek potrącenia na rzecz samego pracodawcy, . czy też wskutek zajęcia przez jakąkolwiek inną osobę trzecią."

Stosownie do powyższego, Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie:

1) zawiadamia, że nie podniesie sprzeciwu przeciwko zawarciu układu w ten sposób uzupełnionego,

2) wzywa te Kasy Chorych, które ewentualnie umowy już zawarły do uzupełnienia ich w sposób wyżej wykazany,

3) wzywa do przedkładania tu odpisów zawartych w tej sprawie umów.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezbieczeń we Lwowie Nr. 25/29 z dnia 9 kwietnia 1929 do Zarządów i P. P. Komisarzy Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie rozrachunku pomiędzy Kasami Chorych z art. 37 ust. z 19 V. 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że na zapytanie jednej z Kas Chorych, czy Kasa Chorych mająca zwrócić obcej Kasie Chorych koszta zastępczego leczenia z art. 37 I. ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem leczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 43 p. 272) może domagać się dołączenia dowodów uzasadniających żądane koszta.

Główny Urząd Ubezpieczeń w Warszawie reskryptem Nr. 9478/GUU. wyjaśnił co następuje: W zakresie art. 37 ust. I. cyt. ustawy pomiędzy macierzystą ze względu na osobę ubezpieczonego, a obcą Kasą Chorych zawiązuje się stosunek mandatu, którego zakres jest o tyle cyt. artykułem uregułowany, że Kasa macierzysta odpowiada tylko wówczas za koszta pomocy udzielanej choremu, jeżeli pomoc ta mieści się w granicach statutu Kasy macierzystej i jeżeli Kasa obca przeszle w ciągu tygodnia zawiadomienie o tym wypadku choroby. Z tego stosunku wynika, że Kasa macierzysta może Kasie Chorych, udzielającej świadczeń choremu. zakreślić granice pomocy i, że po ustaniu tej pomocy Kasa obca ma przedłożyć Kasie macierzystej należycie wystawiony i udokumentowany rachunek kosztów tej pomocy.

Wyjaśnienie powyższe pozostaje w związku z wyjaśnieniem zawartem w tut. okólniku Nr. 80 z dnia 30 VI 1927 r. Nr. dz. 9129/27.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 26/29 z dnia 11 kwietnia 1929 do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie leczenia wady wymowy ubezpieczonego przez Kasę Chorych.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społeccnej pismem z dnia 28 III b. r. L. 407/U 3 wyjaśniło co następuje:

Wada wymowy ubezpieczonego nie może być uważana za chorobę w znaczeniu ustawy z dnia 19 V 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) o ile nie powoduje niezdolności do wykonywania jego zawodu wzgl. nie grozi w dalszym swym rozwoju spowodowaniem tej niezdolności, oraz o ile nie wpływa poważnie na ogólny stan jego zdrowia. Poza powyższemi wypadkami Kasa Chorych nie jest obowiązana do udzielania ubezpieczonym, tą wadą dotkniętym, pomocy lekarskiej.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 29/29 z dnia 17 kwietnia 1929 do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie interpretacji art. 33 ustawy z dnia 19 V. 1920 r.

W ślad podanego w okólniku Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 96/24 z dnia 20 XI. 1924 r. Nr. dz. 5084/24 wyjaśnienia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 31 X. 1924 r. Nr. 4908/VII

w sprawie art. 33 ustawy z dnia 19 V. 1920 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) — Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie oznajmia, że Główny Urząd Ubezpieczeń w reskrypcie z dnia 28 II. b. r. Nr. 1801/GUU wyjaśnił co następuje:

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej określiło już reskryptem z 31 X. 1924 r. Nr. 4908/VII z możliwie największą ścisłością — rolę i natężenie tych postronnych źródeł dochodu, któreby mogły wpłynąć na zarobki ubezpieczonego w sensie pozbawienia go prawa do pomocy dla członków rodziny.

Ta norma ogólna o postronnych źródłach dochodu podaje jako zupełnie pewną podstawę oceny — tę okoliczność, że owe postronne źródła dochodu muszą wpływać poważnie na sytuację materjalną obowiązkowo ubezpieczonego, aby móc go pozbawić praw do pomocy dla członków rodziny. Dla bliższej ilustracji reskrypt podaje posiadanie małego gospodarstwa i posiadanie domu lub inwentarza, o ile służy przeważnie dla własnego użytkowania, jako okoliczności nie wpływające poważnie na sytuację materjalną uprawnionych.

Dokładna ocena każdego poszczególnego przypadku należy więc, po przyjęciu wskazań owej normy ogólnej za punkt wyjścia, od towarzyszących okoliczności faktycznych i faktycznego układu stosunków gospodarczych w danej miejscowości. W tym względzie nie jest możliwem ustalenie ogólnie obowiązujących reguł bezwzględnych, lecz możliwe są tylko pewne określenia względne. Dochód uboczny, który dla jednej miejscowości może być dostatecznie wysokim dochodem postronnym, może nie mieć tak poważnego znaczenia dla innej miejscowości o innym układzie stosunków gospodarczych. Tak samo i posiadanie pewnego źródła postronnego dochodu, które w razie pełnego wyzyskania jego wartości użytkowcj dałoby dostatecznie wysoki dochód postronny, może nie mieć znaczenia wówczas, jeżeli obowiązkowo ubezpieczony wskutek swego położenia gospodarczego nie może w dostatecznym stopniu wyzyskać tego postronnego źródła dochodu. Np. w przypadku, gdy wykwalifikowany robotnik fabryczny — nie znający się na gospodarce rolnej — oddziedziczy w odległej miejscowości 3 morgi gruntu wiejskjego — może on ten grunt co najwyżej wydzierżawić, a płynący stąd dochód postronny nie będzie z pewnością dostatecznie wysoki, aby wpłynąć poważnie na jego sytuację materjalną.

Natomiast posiadanie domu z 3 mieszkaniami wynajmowanemi lokatorom, zakładu rękodzielniczego, sklepu — może być uważane przy dostatecznych rozmiarach faktycznych zwłaszcza w gęściej zaludnionych osadach fabrycznych za źródło wystarczających do uchylenia pomocy dla rodziny dochodów postronnych.

W rezultacie ocena musi być w każdym poszczególnym przypadku indywidualna i może być powzięta tylko po rozważeniu wszystkich okoliczności i stosunków faktycznych.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 30/29 z dnia 16 kwietnia 1929 r. do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie, w sprawie Członkowstwa w Radzie K. Ch. zastępców członków Zarządu Komisji Rozjemczej.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że na zapytanie jednej z Kas Chorych, czy zastępcy członków Zarządu Kasy i Komisji Rozjemczej ustępują z Rady Kasy na czas swej kadencji, Główny Urząd Ubezp. reskryptem z dnia 11. IV. b. r. Nr. 9484/GUU wyjaśnił co następuje:

Z wyraźnych postanowień ustawy z 19. V. 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby o składzie i powoływaniu Zarządu Kasy Ch. wynika, że przepisy o zastępcach członków Zarządu, jako instytucji wyjątkowej, przewidzianej na wyjątkowe przypadki ubytków w gronie członków Zarządu muszą pyć zupełnie ściśle stosowane i nie dopuszczają rozszerzającej wykładni. Zastępcy członków Zarządu Kasy Ch. są wybrani tylko na wypadek zdekompletowania wybranego Zarządu przez stanowcze ustąpienie jednego lub kilku członków z grona Zarządu. W związku z tem zastępca może być powołany do rzeczywistego pełnienia czynności członka Zarządu tylko wówczas, gdy jeden z członków Zarządu Kasy rzeczywiście i stanowczo ustąpi; nie może zaś być powołany w ten sposób, żeby tylko czasowo zastępował rzeczywistego członka Zarządu, któryby po ustaniu danej osobistej przeszkody znów powrócił do swych funkcyj członkowskich. W istocie rzeczy zastępca członka Zarządu, nie działa nigdy w zwyczajnym charakterze zastępcy, w rozumieniu chwilowego mandatu i w oparciu o cudze prawo, skoro bowiem obejmie funkcje w Zarządzie Kasy Chorych staje się odrazu jego rzeczywistym członkiem na cały pozostały jeszcze czas kadencji Zarządu.

Odnosi się to w wyższym jeszcze stopniu do instytucji zastępców członków Komisji Rozjemczej, która to instytucja wogóle nie jest ustanowiona w cyt. ustawie, lecz jest stosowana wyłącznie w drodze analogji z dotyczącymi przepisami o innych Władzach Kasy Chorych.

Z powyższego wynika, że „zastępca" członka Zarządu Kasy Chorych względnie Komisji Rozjemczej nie jest wcale ograniczony w swych uprawnieniach członka Rady z racji samego wyboru na Zastępcę — dopóki jest tylko takim wyczekującym zastępcą. Skoro zaś wejdzie stanowczo w skład Zarządu, względnie Komisji Rozjemczej jako jeden z ich członów — na miejsce jednego z pierwotnych członków, podlega takim samym ograniczeniom, jak każdy inny członek Zarządu, względnie Komisji Rozjemczej.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 31/29 z dnia 16 kwietnia 1929 r. do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie zaliczek na leczenie w Busku.

Kasa Chorych pow. stopnickiego w Busku zmuszona jest w ciągu całego roku, a zwłaszcza w okresie miesięcy letnich do udzielania świadczeń dla całego szeregu osób wysyłanych .na leczenie do Buska przez wszystkie prawie Kasy Chorych na terytorjum Rzplitej.

Jak wynika ze sprawozdania Okręgowego Związku Kas Chorych w Krakowie, przeważna część tych Kas Chorych reguluje rachunki za leczenie swych członków ze znacznem opóźnieniem, stwarzając przez to poważne trudnności finansowe dla Kasy Chorych w Busku zmuszonej do pokrywania Kosztów tego leczenia z własnych funduszów.

Ponieważ taki stan rzeczy narusza równowagę finansową wymienionej Kasy i utrudnia jej należyte wykonywanie jej obowiązków w stosunku do własnych członków — Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie w wykonaniu reskryptu Głównego Urzędu Ubezpieczeń z dnia 11. IV. b. r. Nr. 2706/GUU wzywa wszystkie Kasy Chorych podległe nadzorowi Urzędu, aby przekazując swych członków do leczenia przez Powiatową Kasę Chorych w Busku wypłacały jej z góry pewne zaliczki na pokrycie związanych z tem leczeniem kosztów.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Okólnik

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 33/29 z dnia 16 kwietnia 1929 do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie w sprawie czasowego pobytu z art. 37 I. ustawy z dnia 19 maja 1920 roku.

Zarząd jednej z Kas Chorych miał wątpliwości, czy robotnikom sezonowym ubezpieczonym w tej Kasie po wyjeździe ich do miejsca stałego pobytu, znajdującego się poza obrębem działalności Kasy, upominającym się o udzielenie im świadczeń, ze względu na brzmienie art. 37 ust. I. ustawy z dnia 19 V. 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) można stosować przepis art. 36 ust. II. cyt. ustawy. Na powyższe Główny Urząd Ubezpieczeń reskryptem z dnia 11 IV. 1929 roku Nr. 2064/GUU wyjaśnił co następuje:

Ustawa z dnia 19 V. 1920 r, o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) nie zawiera żadnego postanowienia, uzależniającego prawo do świadczeń od zamieszkiwania w okręgu działalności Kasy. Jedyny wyjątek stanowi tu alimentowana żona i dzieci ubezpieczonego, co do których zastrzeżenie to jest wyraźnie sformułowane w art. 33 powołanej ustawy. Art 38 tejże ustawy, wśród okoliczności uzasadniających pozbawienie ubezpieczonego prawa do świadczeń, nie wymienia przebywania poza okręgiem Kasy, a jedynie udanie się bez zgody Zarządu zagranicę po zachorowaniu.

Również art. 36, który w wypadkach cyt. przez Zarząd Powiatowej Kasy Chorych w Radomiu stanowi podstawę prawną do świadczeń, nie przewiduje żadnych specjalnych ograniczeń dla osób, podpadających pod przepisy tego artykułu.

Odmowa zatem świadczeń osobom wymienionym w piśmie Zarządu Pow. Kasy Chorych w Radomiu, opieraćby się mogła jedynie na wnioskowaniu a contrario z brzmienia art. 37, że stały pobyt poza okręgiem Kasy powoduje utratę prawa do świadczeń, co jednak nie znajduje potwierdzenia w innych postanowieniach ustawy. Ponieważ zaś jakiekolwiek ograniczenie praw ubezpieczonych opierać się musi wyłącznie na wyraźnych pozytywnych postanowieniach ustawy Główny Urząd Ubezpieczeń nie widzi podstawy do stosowania go w omawianym wypadku.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

Najwyższy Trybunał Administracyjny.

L. Rej. 184/27.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie Przewodniczącego Prezesa Dr. Moraczewskiego i Sędziów: Dr. Bernaczka, Dr. Rybarzewskiego, tudzież przy udziale członka sekretarjatu Prawniczego, jako protokolanta. Dąbrowskiego, w sprawie skargi Jana Wolasa i Tow. na orzeczenie Wojewody Krakowskiego z dnia 2 XII 1926 L. O. S. 12576/26 w przedmiocie ubezpieczenia służby domowej na wypadek choroby, po przeprowagzonej dnia 12 XII 1928 rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego-referenta, jakoteż wywodów zastępcy władzy pozwanej Kazimierza Kramsztyka, urzędnika VII st. sł. w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej oddala skargę jako nieuzasadnioną.

Powody:

Orzeczeniem z dnia 2 XI 1926 L. 31551/26 nie uwzględniło Starostwo w Wadowicach rekursu Jana Wolasa w sprawie ubezpieczenia na wypadek choroby służby zatrudnionej w gospodarstwie rolnem rekurentowi w Wadowicach i orzekło, że powyższa służba podlega obowiązkowi ubezpieazenia w pow. Kasie Chorych na powiat Wadowicki w Andrychowie zgodnie z rozporządzeniem minist. z 28 I. 1922 r. Dz. U. P. 149.

Wniesionego przeciwko temu orzeczeniu zbiorowego dalszego rekursu wyż wymienionych Województwo Krakowskie orzeczeniem z 2 XII 1926 L. OS. 12576 nie uwzględniło i zatwierdziło orzeczenie Starostwa jako uzasadnione, podnosząc, że w § 1 rozp. ministerjalnego z 28 I 1922, w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 6 VII 1923 Dz. U. P. 589 i z 28 IX 1926 Dz. U. P. 582 wynika, iż odroczenie obowiązku

ubezpieczenia pracowników i robotników rolnych i leśnych oraz służby domowej wiejskiej w gospodarstwach wiejskich obszaru poniżej 75 ha dotyczy wyłącznie gospodarstw położonych i prowadzonych na wsi, podczas gdy w niniejszym wypadku rozchodzi się o gospodarstwa wiejskie położone w granicach miasta.

Na to orzeczenie wnieśli wyż wymienieni z wyjątkiem Ignacego Sadzika, Teofila Mleczko i Stanisława Czołasza wspólną skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył co następuje:

Ustawa z dnia 19 V 1920 (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 postanawia w art. 3, że obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby podlegają wszystkie osoby bez różnicy płci, zatrudnione na podstawie stosunku roboczego, luc służbowego, a w szczególności m. i. robotnicy i pracownicy rolni i leśni oraz służba domowa.

Według art. 104 cyt. ustawy przysługuje Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej do czasu wejścia w życie w całej rozciągłości tejże ustawy prawo decyzji co do kolejności pociągania do obowiązku ubezpieczenia poszczególnych kategoryj osób, objętych art. 3 ustawy.

Wydanem na podstawie tego ustawowego upoważnienia rozporządzeniom z 28 I 1922 (Dz. U. P. 149) odroczył Minister Pracy i Opieki Społecznej w b. zaborze austrjackim — o który w niniejszym wypadku chodzi — obowiązek ubezpieczenia pracowników i robotników rolnych i leśnych oraz służby domowej w gospodarstwach wiejskich obszaru poniżej 75 ha od 1 II 1922 do czasu zakreślonego art. 104 ustawy z dn. 19 maja 1920 r.

Ustęp 2 § 1 tegoż rozporządzenia głosi, że postanowienie powyższe nie odnosi się do robotników i pracowników, zatrudnionych na wsi w przedsiębiorstwach przemysłowo-rolnych (gorzelnie, młyny, browary i t. p.) oraz w gospodach zajezdnych i szynkarskich.

Rozporządzenie nie wyjaśnia bliżej pojęcia „gospodarstwa wiejskie". Że wchodzą tu w rachubę gospodarsąwa rolne, wynika już z oznaczenia obszaru tych gospodarstw i przeciwstawienia im gospodarstw przemysłowo-rolnych i gospodnio-szynkarskich.

Gdyby rozporządzenie miało na myśli gospodarstwa rolne jako takie byłoby niewątpliwie użyło właściwego i odpowiadającego istocie rzeczy, określenia „gospodarstwa rolne".

Wrażenie „gospodarstwa wiejskie" użyte zostało zatem celowo nie dla określenia istoty gospodarstw, lecz, jak wynika z przytoczonego powyżej ustępu 2 § 1 cyt. rozporządzenia — w znaczeniu zwykłem i powszechnem dla określenia gospodarstw „na wsi", położonych na wsi, w gminach wiejskich w przeciwieństwie do gospoderstw „w mieście", położonych na terytorjum gmin miejskich.

Wbrew zapatrywaniu skargi jest zatem dla obowiązku ubezpieczeniowego służby domowej w b. zaborze austrjackim, jak to słusznie orzekła pozwana władza w zaskarzonem orzeczeniu, decydującem położenie gospodarstwa poniżej 75 ha i tylko służba domowa w gospodarstwach, położonych na wsi w gminach wiejskich, nie podlega na razie temu obowiązkowi.

A ponieważ bezspornem jest, że gospodarstwa skarżących położone są w obrębie gminy miasta Wadowic, a więc w obrębie gminy miejskiej, nie mógł się Najwyższy Trybunał Administracyjny dopatrzeć w zaskarżonem orzeczeniu ani niezgodności z ustawą, ani zarzuconej również wadliwości postępowania, ile, że rodzaj gospodarstw skarżących jest wobec powyższej wykładni § 1 rozporządzenia z 28 I. 1922 r. (Dz. U. p. 149) dla obowiązku ubezpieczenia służby domowej — o którą w niniejszym wypadku chodzi — bezprawnego znaczenia, nie wymagał zatem indywidualnego ustalenia.

Skargę należało zatem oddalić jako nieuzasadnioną.

Warszawa, dnia 12 grudnia 1928 r.

Dr. Moraczewski m. p. — **Dr. Bernaczek** m. p.
Dr. Rybarzewski m. p.

231

Komunikat

w sprawie utworzenia Sądu grodzkiego we Frysztaku.

Pan Minister Sprawiedliwości rozporządzeniem z dnia 20 kwietnia 1929 L. II. A. 3181/29 na podstawie art. 270 prawa o ustroju Sądów powszechnych postanowił utworzyć z dniem 1 maja 1929 r. Sąd grodzki we Frysztaku, w okręgu Sądu okręgowego w Rzeszowie.

Do nowoutworzonego Sądu grodzkiego we Frysztaku należeć mają następujące gminy. które zostają wyłączone z właściwości miejscowej Sądu grodzkiego w Strzyżowie, a to: Cieszyna, Frysztak, Glinik Górny, Glinik Średni, Gogolów, Huta gogolowska, Jaszczurowa, Jazowa, Kobyle, Kozłówek, Lubla, Łęki, Niewodna, Pietrusza Wola, Przybówka, Pstrągówka, Pułanki, Stempina z Chytrówką, Szufnarowa, Twierdza, Widacz, Wiśniowa.

Odnośne rozporządzenie Pana Ministra Sprawiedliwości zostało ogłoszone w numerze 26/1929 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej.

232

KOMUNIKAT.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 11/VIII 1923 r. o organizacji Urzędów Ziemskich (poz. 706, Dz. Ustaw) oraz punktu 3 art. 65, punkt 1—4 art. 50 i 71 ustawy z dnia 28/XII 1925 r. (poz. 1, Dz. Ust. za 1926 r.) Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu

ZATWIERDZIŁ

w miesiącu marcu 1929 r. projekty dotyczące parcelacji gruntów prywatnych i dóbr erekcjonalnych:

L. p.	Nazwa powiatu	Nazwa objektu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Rozparcelowany obszar w ha.	Ilość utworzonych działek samodzielnych	Ilość utworzonych działek dodatkowych
1.	Borszczów	Korolówka	Róża Jawetz	6,72	2	6
2.	"	Piłatkowce	Gr.-kat. Probostwo	0,88	—	1
3.	Brzeżany	Leśniki	Jakób Potocki	0,90	—	1
4.	"	Łapszyn	"	1,75	—	1
5.	"	Kuropatniki	"	2,05	—	2
6.	"	Urmań	"	31,59	1	2
7.	"	Krzywe, Józefówka	Marja Marcelina z Dąbskich Brykczyńska	19,47	3	21
8.	Buczacz	Monasterzyska	Józef Młodecki	256,38	30	79
9.	"	Bielawińce	Erazm Korytowski	134,61	20	182
10.	Czortków	Zwiniacz	Franciszek Mysłowski	4,44	—	6
11.	Podhajce	Nowosiółka tesar.	Edmund i Zenobja Wasilkowscy przez Polskie Biuro Parcelacyjne we Lwowie	93,71	21	44
12.	"	Burkanów	Alfred Sommerstein	31,09	17	9
13.	"	Byszów	Jerzy Hohendorf	17,00	—	17
14.	"	Sosnów	Gr.-kat. Probostwo	1,54	—	1
15.	Tarnopol	Wola mazowiecka	Jerzy Konopka	29,12	9	27
16.	"	Ładzyczyn	Józefa Reyowa	8,63	5	5
17.	Zaleszczyki	Tłuste	Wanda Makowiecka	16,69	—	6
18.	"	Łanki, Milowce	Karol Lanckoroński	103,15	10	93
19.	Zbaraż	Pieńkowce	Gabrjela Małachowska	35,08	11	27
20.	Zborów	Białkowce i Jackowce	Katarzyna z Sykorów Puchalska i Antoni Sykora przez Bank Ziemiański	167,00	8	59
21.	"	Blich, Reniów, Założce	Marja, Jadwiga, Ludomir Cieńscy	149,00	8	23
22.	"	Trościaniec wielki	Zakon S. S. Miłosierdzia w Założcach	30,3	—	8
23.	"	Jackowce	Dr. Bolesław Heyne i Tow.	83,22	19	30
24.	Złoczów	Kołtów	Zofja z Baworowskich Gołuchowska	0,27	—	1
25.	"	"	" "	41,88	—	34
26.	"	Płuhów	Francos Leon i Gusta Weinfeld	16,59	—	3

ODMÓWIŁ

w miesiącu marcu 1929 r. zatwierdzenia projektu dotyczącego parcelacji gruntów prywatnych:

L. p.	Nazwa powiatu	Nazwa objektu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Powód odmowy
1.	Brzeżany	Kozowa	Henryk Szeliski	Nieracjonalny podział działek

233

KOMUNIKAT.

Na zasadzie art. 65 ustawy z dnia 28/XII 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (poz. 1 Dz. U. Rz. P. za 1926 r.) Okręgowy Urząd Ziemski w Tarnopolu

UDZIELIŁ

w miesiącu marcu 1929 r. zezwoleń na przeprowadzenie parcelacji większej posiadłości ziemskiej:

L. p.	Nazwa powiatu	Nazwa objektu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Obszar w ha przeznaczony do parc.	Termin ukończenia parcel.
1.	Borszczów	Kudryńce	Eljasz Weintraub i Tow.	26,38	30/VI. 1929
2.	"	Łatkowce	Bernard Kimmelman	23,00	1/VII. 1929
3.	Brzeżany	Posuchów	Jakób Potocki	132,00	30/VI. 1930
4.	"	Byszki i Potok	"	28,63	31/XII. 1929
5.	Buczacz	Bielawińce i Petlikowce	Erazm Korytowski	243,29	31/XII. 1930
6.	Czortków	Adolfówka, Milowce	Franciszek i Ksawery Geringer	26,16	1/III. 1930
7.	Tarnopol	Cebrów, Worobijówka	Dr. Paweł i Kazimierz Garapich	108,34	31/XII. 1929
8.	"	Tybory, Berezowica wielka	Marja Czarniakowska	16,88	31/III. 1930
9.	Zaleszczyki	Kołodróbka	Julja Emanuela Della Sealla	22,00	31/XII. 1929
10.	Zbaraż	Hnilice wielkie	Wacław Małachowski	78,36	31/VII. 1929
11.	Zborów	Pomorzany, Torhów	Jerzy Potocki	29,63	31/XII. 1929
12.	Złoczów	Olesko	Zofja Ujejska	4,5	31/XII. 1929
13.	"	Lackie	Zgromadzenie S. S. Opatrzności	231,36	31/XII. 1929

234

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 16 do 30 kwietnia 1929 r.

1. Nosacizna (Malleus)

Pow. Złoczów: Chwatów,
„ Podhajce: Uwsie.

2. Pomór i zaraza świń (Septicaemia pestis suum)

Pow. Skałat: Hlibów, Staromiejszczyzna.

3. Różyca świń (Erysipelas suum)

Pow. Zbaraż: Hołotki,
„ Złoczów: Gołogóry, Horodyłów.

4. Wścieklizna (Rabies)

Pow. Brody: Brody,
„ Brzeżany: Plichów,
„ Kamionka str.: Grabowa,
„ Kopyczyńce: Chorostków, Czabarówka, Mszaniec,
„ Podhajce: Chatki, Zarwanica,
„ Radziechów: Łopatyn,
„ Tarnopol: Wola maz.
„ Trembowla: Laskowce, Trembowla,
„ Zbaraż: Toki,
„ Zborów: Ratyszcze, Serwery,
„ Złoczów: Białykamień.

5. Cholera drobiu (Cholera gallinarum)

Pow. Trembowla: Mogilnica.

B. DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Działalność Powiatowej Kasy Chorych w Brodach

za czas od 1 stycznia do 31 marca 1929.

Ogółem zgłosiło się chorych . . .	5494
udzielono porad	8081
do specjalistów skierowano osób . .	55
niezdolnych do pracy było . . .	385
wyjazdów do obłożnie chorych było . .	272
wyjazdów do obłożnie chorych członków rodzin było	308
wydano cwikierów i okularów . . .	23
„ opasek brzusznych, przepuklinowych i na żylaki	32
„ protez zębowych	15
wykonano bad. krwi	1
„ „ moczu	34
„ „ kału	1
„ „ plwocin	7
zasiłków wypłacono zł.	17188·93
dni niezdolności do pracy . . .	8852
poza ambulatorjum i domem chorych leczono:	
w szpitalu członków	69
„ „ rodzin . . .	22
w sanatorjum w Hołosku . . .	2
wydano recept zł.	10973·80
zmarło członków	9
„ „ rodzin	22

Wszechpolski zjazd buchalterów.

Polski Związek Buchalterów-Bilansistów organizuje w Warszawie w dniach 28, 29 i 30 czerwca 1929 Zjazd buchalterów-Polaków. Zjazd podzielony będzie wzorem zjazdów amerykańskich na sekcje: buchalterów ekspertów, nauczycieli buchalterji, buchalterów bankowych, handlowych, przemysłu wielkiego i średniego, rolnych, samorządowych i ubezpieczeń społecznych. Informacyj wszeikich udziela kancelarja Związku. (Warszawa, Nowy Świat 3). Wobec ważności i doniosłości spraw, związanych z rolą buchaltera w życiu gospodarczem kraju, spodziewany jest parotysięczny zjazd buchalterów, wyłącznie polaków.

Unieważnienia dokumentów.

Michał Sołowski z Żeberek szlacheckich pow. Skałat unieważnia zgubione dowody tożsamości koni S. A. Nr. 249244 i Nr. 249246 wydane przez Insp. koni w Tarnopolu.

Gaszurówna Zofja nauczycielka w Suchostawie ad Kopyczyńce unieważnia zgubioną legitymację wydaną przez Kuratorjum Okręgu szkolnego we Lwowie.

Adres Redakcji i Administracji: „Tarnopolski Dziennik Wojewódzki" Tarnopol, Urząd Wojewódzki, ul. 29-go Listopada 4. Nr. telefonu Redakcji i Administracji 23 i 125.

Cena pojedynczego egzemplarza 60 groszy.

„Tarnopolski Dziennik Wojewódzki" przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 1 złoty.

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.